

KISSARODUT

OPAS KISSAN OSTAJALLE

TURUN ROTUKISSAYHDISTYS RY

OPPAAN KUVAT

Kansi: Jan Nyström
Sivu 8: (1) Ari Tanntu, Studio Amanda (2) Heikki Siltala
Sivu 9: (1) Outi Niemi (2) Heikki Siltala
Sivu 10: (1) Alan Robinson (2) Christina Feodoroff
Sivu 11: Jan Nyström
Sivu 12: (1) Jan Nyström
Sivu 14: (1) Alan Robinson (2) Jan Nyström
Sivu 15: Jan Nyström
Sivu 16: (1) Jan Nyström (2) Alan Robinson
Sivu 17: Alan Robinson
Sivu 18: Jan Nyström
Sivu 19: Christina Feodoroff
Sivu 20: Heikki Siltala
Sivu 21: Heikki Siltala
Sivu 22: (1) Marita Kienanen (2) Jan Nyström
Sivu 23: Alan Robinson
Sivu 24: (1) Alan Robinson (2) Jan Nyström
Sivu 25: Alan Robinson
Sivu 26: Jan Nyström
Sivu 28: (1) Heikki Siltala (2) Alan Robinson
Sivu 29: Auran Studiokuva
Sivu 30: Jan Nyström
Sivu 31: Jan Nyström
Sivu 32: (1) Kirsi Leivo (2) Heikki Siltala
Sivu 33: Heikki Siltala
Sivu 34: (1) Heikki Siltala (2) Jan Nyström

LÄHTEET

Suomen Kissanliiton "Kissanomistajan opas"
Eri rotukissa- ja rotuyhdistysten esitteet
Kissakirjallisuus
Kasvattajien toimittama materiaali
FIFe:n rotumääritelmät.

Turku 2008
Julkaisija Turun Rotukissayhdistys ry

Kissan hankinta ja hoito

Kissanpennun hankinnasta

Kun harkitset kissan hankintaa, muista että kissan elinikä on pitkä, jopa parikymmentä vuotta. Sinun tulee huolehtia lemmikistäsi koko sen eliniän tai tarvittaessa etsiä sille uusi hyvä koti. Jos perheessä on todettu eläinallergia, on yleensä parasta jättää kissan hankinta, sillä myöhemmin rakkaasta lemmikistä luopuminen on vaikeaa.

Päätettyäsi hankkia kissan, mieti millainen kissa juuri sinulle sopii. Jos päädyt rotukissaan, ota selvää miten eri rodut eroavat käyttäytymisen ja hoidon suhteen. Pyri löytämään juuri itsellesi sopiva rotu. Kissaroduista saat tietoa paitsi tästä oppaasta, myös kissanäyttelyistä, rotukissayhdistyksiltä ja kasvattajilta. Ostaessasi rotukissaa varmista, että saat kissan mukana rekisterikirjan. Hyvä kasvattaja on valmis neuvomaan pennun ostajaa ongelmissa myös myöhemmin.

Valitessasi pentua tutustu siihen kaikessa rauhassa. Ota vain terveen näköinen ja luottavainen pentu. Älä ota hyvin arkaa tai sairaan tuntuista pentua säälistä. Luovutushetkellä rotukissan tulee olla vähintään kahdentoista viikon ikäinen, muutoin pennun kehitys häiriintyy. Kissaliiton sääntöjen mukaan alle 12-viikkoista pentua ei saa luovuttaa uuteen kotiin. Jos olet kiinnostunut näyttely- ja kasvatustoiminnasta, ota se huomioon jo pentua valitessasi. Jos kasvattaja myy pennun vain lemmikiksi, on yleensä turha odottaa sen menestyvän näyttelyissä. Muista kuitenkin, että kissa on aina ensisijaisesti lemmikki ja valitse pentu, josta todella itse pidät!

Useimmat rotukissakasvattajat myyvät kissan sisäkissaksi eli sitä ei tule päästää ulos ilman valvontaa. Voit ulkoiluttaa kissaa esim. valjaissa tai tarhassa. Sisällä oloon tottunut kissa ei erityisesti kaipaa ulos, joten se sopii hyvin lemmikiksi myös kerrostaloon. Jos asunnossasi on parveke, muista, että kissa ketteryydestään huolimatta helposti putoaa parvekkeelta. Paras ratkaisu on asentaa parvekelle verkko tai lasit, jolloin kissa voi turvallisesti nauttia maisemista.

Jos kissalla on pitkä turkki, se kaipaa päivittäistä kunnossapitoa. Lyhytkarvainenkin kissa nauttii harjaamisesta. Kynsiensä hoitamiseksi kissa tarvitsee raapimispuun, muutoin se käyttää kynsiään huonekaluihin. Kissan kynsiä voi leikata tähän tarkoitukseen suunnitelluilla kynsisaksilla, joita saa eläinkaupoista. Pyydä kissan kasvattajaa tai eläinlääkärinä näyttämään, miten kynnet leikataan. Kissan hiekkalaatikko tulee siivota riittävän usein. Nykyään on tarjolla erilaisia kissahiekka- ja kuivikevaihtoehtoja, joten jokainen voi valita itselleen ja kissalleen mieluisimman.

Kissaa voi myös opettaa. Kissat oppivat yleensä helposti tietyt pelisäännöt, jos niitä kärsivällisesti opettaa. Esimerkiksi, jos pennulla on taipumusta purra kättäsi leikkiessään, kiello on paikallaan. Näin kissa oppii, milloin leikki on liian rajua.

Kissa on terve, helppo ja pitkäikäinen lemmikki, kun se saa riittävästi hoitoa ja huomiota osakseen. Kissoilla on omat viehättävät tapansa osoittaa kiintymystään omistajalleen.

Miksi rotukissa maksaa?

Seuraavassa hieman asiantietoa siitä, mistä rotukissan ostaja maksaa.

Naaraskissa, jolla kasvattaja teettää pennut on usein vakuutettu ja sitä käytetään näyttelyissä, jotta sen arvo kasvatukselle selviäisi. Ennenkuin voi kasvattaa rotukissoja, tulee liittyä rotukissayhdistykseen, hankkia kasvattajanimi ja tehdä sopimus, jossa sitoutuu noudattamaan rotukissajärjestön laatimia sääntöjä kasvatuksessaan. Paperityöhön kuluu paitsi aikaa myös rahaa. Toisaalta tämä kaikki on tarpeen turvaamaan kissan ja kissan ostajan etua kasvatustoiminnassa.

Naaraskissan ollessa sopivan ikäinen, sille on löydettävä uros. Uroksen omistajalle maksetaan astutusmaksu, joka yleensä on noin viidesosa pennun hinnasta. Ennen astutusta naaras suositellaan testattavaksi FeLV:n ja FIV:n sekä tarttuvien ihotautien varalta. Testit ovat kalliita, mutta ehkäisevät tautien leviämistä astutuksissa. Uroksen matkakulut maksaa yleensä naaraan omistaja.

Odotuksen ja synnytyksen aikana kasvattaja voi joutua turvautumaan eläinlääkärin apuun. Synnytyksen lähestyessä on myös varauduttava päivystämään kotona. Pennut ovat kasvattajalla vähintään kaksitoistaviikkoi-siksi. Normaalisti pennut on luovutettaessa jo rokotettu ja niille on hankittu rekisterikirjat. Myös nämä maksavat. Kasvattajalle koituu pentujen ja imettävän emon ruokinnasta melkoisia kustannuksia ja kissanhiekkaakin kuluu tavallista enemmän. Kaikkia pentuja ei aina ole varattu etukäteen, joten ne ovat kasvattajalla mahdollisesti kauemminkin.

Rotukissan ostaja saa:

- Sen luonteisen ja näköisen kissan kuin on halunnut (kunhan on ottanut selvää rodun ominaisuuksista).
- Sosiaalisesti käyttäytyvän, sisäsiistin pennun
- Kasvattajan tuen ongelmatilanteissa
- Mukavan harrastuksen ihanien kissojen parissa

Kissan terveydenhoito

Kissan terveydenhoidon kannalta välttämättömiä ovat perusrokotukset. Jo pentuna kissa rokotetaan hengenvaarallista tarttuvaa kissaruttoa ja yleensä myös kissaflunssia vastaan. Ns. kolmoisrokote sisältää kissarutto- ja flunssarokotteet yhdessä. Rokotus annetaan vähintään kaksi kertaa. Uusintarokotukset otetaan vuosittain tai kahden vuoden välein eläinlääkäriin ohjeiden mukaisesti. Ulkoileva ja ulkomailla matkaava kissa saattaa tarvita myös vesikauhu- eli rabies-rokotuksen. Säännöllisten rokotuskäyntien yhteydessä eläinlääkäri yleensä muutoinkin tarkistaa kissan yleiskunnon.

Kissa on madotettava säännöllisesti, vaikka ei epäilisiäkään matotartuntaa. Sisällä elävällä kissalla riittää yleensä madotus pari kertaa vuodessa, mutta ulkona liikkuva kissa olisi hyvä madottaa muutaman kuukauden välein. Matolääkkeet ja ohjeet saa apteekista.

Muita kissoilla yleisiä loisia ovat korvapunkit. Niiden oire on korvien voimakas kutina ja korviin kerääntyvä runsas tummanruskea erite. Jos epäilet kissallasi olevan korvapunkkeja, vie se eläinlääkärille.

Yleinen vaiva kissoilla on hammaskivi ja ientulehdus, joka saattaa hoitamattomana johtaa hampaiden lähtöön. Oireena on usein pahanhajuinen hengitys ja punoittavat ikenet. Hammaskiven poistaa eläinlääkäri. Nykyisin on olemassa erityisesti hampaiden hoitoon tarkoitettuja erikoisruokia ja -tahnioja, joilla vaivaa voidaan ehkäistä.

Mikäli et aio tehdä kissallasi pentuja, se kannattaa kastroida/steriloida. Toimenpiteestä ei ole kissalle haittaa. Sekä kissan että omistajan elämä helpottuu, kun suvunjatkamisvietin toteuttaminen ei enää ole kissan mielessä päällimmäisenä. Moni aikuinen kissa saa leikkauksen jälkeen takaisin pentuiän leikkisän luonteensa.

Kissan ruokinta

Ruoki aikuista kissaa 1-2 kertaa päivässä, pentuja 3-4 kertaa päivässä. Älä jätä ruokaa koko päiväksi seisomaan ruokakuppiin, vaan korjaa tähteet pois noin puolen tunnin kuluttua. Kuivaruokia voi pitää jatkuvasti saatavilla. Puhdasta vettä on oltava aina tarjolla.

Kasvava, imettävä ja odotusajan loppupuolella oleva kissa tarvitsee normaalia enemmän vitamiineja, kivennäisaineita ja energiaa. Jos käytät lisävitamiineja, varo yliannostusta.

Kissan tulisi syödä monipuolisesti ja täysipainoisesti. Ruokavalion pääosan muodostavat lihatuotteet, joita tulisi saada joka aterialla. Sisäelimiä tulisi antaa enintään 1-2 kertaa viikossa ja kalaa enintään kahtena tai kolmena päivänä viikossa. Kissalle voi antaa maitotuotteita jos sen maha kestää niitä, mutta monet täysikasvuiset kissat eivät voi juoda maitoa. Älä anna kissalle raakaa järvikalaa matovaaran vuoksi.

Jos kissa syö etupäässä kuivamuonia, tarkista että se myös juo riittävästi. Ota selvää ruoan koostumuksesta, sillä kissanruokien sisältö vaihtelee huomattavasti. Nykyään on eläinlääkäreiltä ja erikoisliikkeistä saatavana korkealaatuisia kissan täysravintoja. Älä syötä kissalle koiranruokia, sillä kissan ravinnontarve on hyvin erilainen kuin koiran. Jos kissallasi on todettu virtsakiviä, noudata eläinlääkärin ruokintasuosituksia, sillä ruokavalion osuus virtsakivien synnissä on huomattava.

Kissanäyttelyt ja kasvatustoiminta

Järjestäytynyt rotukissankasvatus- ja näyttelytoiminta Suomessa on kansainvälisen järjestön, FIFé:n, alaista. Suomessa toimii yksitoista rotukissayhdistystä, joiden kattojärjestö on **Suomen Kissaliitto SRK ry**. Yksityiset kissaharrastajat eivät kuulu suoraan Kissaliittoon, vaan johonkin rotukissayhdistykseen. Kissanäyttelyihin osallistumisen ja rotukissojen kasvattamisen edellytyksenä on rotukissayhdistyksen jäsenyys. Jos kissalla on useampi omistaja, tulee kaikkien kuulua rotukissayhdistykseen.

Turun Rotukissayhdistys ry - Åbo Raskattförening rf - TUROK

perustettiin vuonna 1974. Yhdistyksen jäseneksi voi liittyä jokainen kissoista kiinnostunut, vaikka ei kissaa omistaisikaan. Yhdistyksen jäsenet saavat viisi kertaa vuodessa ilmestyvän KISSA -lehden sekä TUROKIn oman neljä kertaa vuodessa ilmestyvän TUROKATTI -lehden. Yhdistys järjestää Turun alueella kaksi kansainvälistä rotukissanäyttelyä vuodessa. Lisätietoa yhdistyksestä ja jäseneksi liittymisestä saat yhdistyksen sihteeriltä numerosta 050 402 4411 tai internetistä osoitteesta: www.turok.fi. Jäseneksi voi liittyä nettisivuilta löytyvän lomakkeen avulla tai maksamalla jäsenmaksu yhdistyksen tilille 571097-425177. Muista laittaa viestiin jäsenen nimi, osoite ja syntymävuosi. Vuonna 2008 jäsenmaksu on 20 euroa.

Turun Rotukissayhdistyksellä on pentuvälitys, jonka kautta saat tietoa yhdistyksen jäsenten myytävänä olevista kissanpennuista. Pentuvälitys myös neuvoo kissan hankintaan liittyvissä asioissa. Pentuvälityksen puhelinnumeron löydät Turun puhelinluettelosta yhdistyksen nimellä. Ajantasainen pentulista löytyy yhdistyksen nettisivuilta. Sieltä löytyy myös luettelo jäsenkasvattajista roduittain.

Suomessa järjestetään vuodessa parisenkymmentä rotukissanäyttelyä. Näyttelytoiminta on mukava harrastus, jonka kautta on mahdollisuus tutustua uusiin ihmisiin ja kiinnostuneille on tarjolla monenlaisia tehtäviä näyttelyiden järjestelyissä. Kissan etu on toiminnassa kaiken muun edellä, eikä tärkeintä ole voitto, vaan reilu kilpailu. Useimmat kissat viihtyvät näyttelyissä. Niissä kissoilla on tilavat häkit ja omistajalla on mahdollisuus olla kissan seurana koko näyttelyn ajan. Arvosteluhenkilöstö on asiantuntevaa ja kissat tarkistetaan tarttuvien tautien varalta eläinlääkärin toimesta ennen pääsyä näyttelytilaan. Kissaliiton sivuilta osoitteesta www.kissaliitto.fi löytyy lisätietoa näyttelyn kulusta ja näyttelyissä käymisestä sekä ajantasainen lista tulevista näyttelyistä. Lista julkaistaan myös Kissa-lehdessä.

Rotukissojen kasvatusta säädellään FIFen piirissä erilaisin säännöksin, joiden tärkein tavoite on terveiden, hyväluonteisten kissojen kasvatusta. Kissan arvon kasvatustoiminnassa määrää se, miten hyvin yksilö täyttää rodulle määritellyn standardin vaatimukset. Täysin standardinmukaisen rotukissan kehittäminen on utopiaa, mutta kasvattajat pyrkivät mahdollisimman lähelle ihannekissaa. Näyttelyissä kasvattaja saa tuomareilta puolueettoman arvion kasvatustoimintansa onnistumisesta.

Rekisteröityjä rotukissoja myyvät Suomessa etupäässä Suomen Kissaliiton alaiset kasvattajat. Muissa järjestöissä rekisteröidyt kissat eivät välttämättä voi osallistua Suomessa näyttelyihin. Kissan ostaja saa kissan mukana rekisterikirjan ja hänet merkitään kissan omistajaksi Kissaliiton rekisteriin erillisellä ilmoituksella, jonka kasvattaja lähettää. Rotukissalla on aina rekisterikirja! Jos kissan kasvattaja ei ole rekisteröinyt pentuetta, ei ostaja enää myöhemmin voi saada kissaa rekisteriin, vaikka sen vanhemmat olisivatkin rotukissoja.

Kissarodut jaetaan näyttely- ja kasvatustoiminnassa neljään kategoriaan. Alla on lueteltu eri kategorioihin kuuluvat rodut, jotka FIFé on hyväksynyt. Tässä oppaassa rodut esitellään kategorioittain. Kissaroduilla käytetään ns. EMS-koodiston mukaisia rotulyhenteitä, jotka on merkitty sulkuihin rodun nimen perään.

Maailmassa kehitellään jatkuvasti uusia kissarotuja, mutta niiden hyväksyminen rotukissajärjestöissä on pitkä ja monimutkainen prosessi. Jos olet kiinnostunut rodusta, jota et tästä oppaasta löydä, on kissan tuonti ulkomailta mahdollista. Kannattaa kuitenkin etukäteen selvittää, voiko kissan saada Suomen Kissaliiton rekisteriin, voiko sillä kasvattaa ja saako sen tuoda näyttelyihin.

Persialainen (PER)

Pitkäkarvaisia kissoja on ollut olemassa vuosisatoja. Ensimmäiset pitkäkarvakissat tuotiin Eurooppaan Persiasta 1500-luvulla. Nykyisten persialaisten tyyppi sekä upea pitkä ja paksu turkki on kehittynyt ihmisen tietoisien jalostuksen tuloksena.

Persialainen on vartaloltaan tanakka, sen jalat ovat lyhyet ja paksut. Pää on pyöreä ja profiilissa on voimakas painauma, ns. stop. Nenä on lyhyt ja leveä, posket ovat täyteläiset ja leuka hyvin kehittynyt. Korvat ovat pienet, pyöreäkärkiset ja etäällä toisistaan. Persialaisen silmät ovat suuret ja pyöreät ja sen ilme on avoin. Häntä on lyhyt ja tuuhea.

Kauneinta persialaiskissassa on epäilemättä sen tuuhea, pitkä ja pehmeä turkki. Tällainen turkki vaatii päivittäistä hoitoa. Hoitamaton turkki on paitsi ikävän näköinen myös kissalle haitaksi. Värimuunnoksia persialaiskissalla on nykyisin kolmisensataa, joista suurta osaa kasvatetaan Suomessakin. Luonteeltaan persialainen on rauhallinen, ystävällinen ja hienotunteinen kissa. Se on sopuisa ja tulee hyvin toimeen myös muiden rotujen kanssa.

Pitkäkarvainen naamiokissa luotiin risteyttämällä yksivärinen pitkäkarvakissa ja lyhytkarvainen naamiokissa. Vuosien huolellisen ja valikoivan kasvatuksen tuloksena syntyi uusi colourpointrotu, joka nykyisin on yksi persialaisen värimuunnos.

Persialaispentuja on yleensä hyvin saatavana sekä lemmikkitasoisia että näyttelyihinkin sopivia. Hyvin hoidettu persialainen on komea näky ja siksi myös monen kissanystävän unelma.

Exotic (EXO)

Exotic kehitettiin toisen maailmansodan jälkeen risteyttämällä eurooppalaisia ja amerikkalaisia lyhytkarvakissoja persialaisen kanssa. Myöhemmin käytettiin myös brittiläistä lyhytkarvaa. Tavoitteena oli luoda persialaiskissan tyyppinen lyhytkarvainen kissarotu. Ensimmäiset exocitit tulivat Suomeen vasta 1980-luvun lopulla Yhdysvalloista.

Exotic on rakenteeltaan kuten persialainen, mutta sen turkki on lyhyt. Laadultaan turkki on tiheä, nukkamainen ja pehmeä. Exoticille on hyväksytyt samat värimuunnokset kuin persialaiselle. Suosituimpia ovat musta, sininen, erilaiset tabbyt, hopea- sekä valkolaikkukissat.

Luonteeltaan exotic on ystävällinen, utelias ja seurallinen. Lyhytkarvaroduista se on rauhallisin ja ääneltään hiljaisin. Exoticin turkki ei vaadi juuri enempää hoitoa kuin muidenkaan lyhytkarvakissojen.

Kasvatus on Suomessa aktiivista. Pentuja on tavallisimmissa väreissä yleensä saatavilla. Rotua voidaan kasvatuksessa yhdistää persialaiseen ja samassa pentueessa voi olla sekä pitkä- että lyhytkarvaisia pentuja.

American curl (ACL/ACS)

American curl (pitkäkarvainen ja lyhytkarvainen) on kotoisin USA:sta. Kippurat korvat aiheuttaa erityinen geeni, joka on dominoiva ja johon ei liity terveydellistä haittaa. Pentueissa on myös kissoja, joilla on vain hieman kaartuneet tai suorat korvalehdet. Näitä voidaan käyttää jalostukseen, mutta näyttelykissoiksi niistä ei ole.

Rakenteeltaan curl on elegantti keskikokoinen kissa. Häntä on taipuisa, kapeneva ja saman pituinen kuin vartalo. Jalat ovat keskikorkeat. Pää on pehmeästi kiillamainen. Profiilissa nenä on keskipitkä ja suora, otsa nousee kaarevana silmien tasolta, päälaki ja takaraivo ovat kaarevat. Kuono-osa on pyöreä, leuka nenänpäähän kanssa linjassa. Silmät ovat melko suuret ja kirkkaat ja saksanpähkinän muotoiset.

Sekä lyhyt- että pitkäkarvamuunnoksella on hieno silkkinen turkki ja mahdollisimman vähän pohjakarvaa, mikä tekee turkista todella helppohoitoisen. Kaikki värit ovat sallittuja. Silmien väri saa olla mikä tahansa, paitsi naamiomuunnoksilla aina sininen. Molemmat karvanpituudet arvostellaan erikseen jaettuna yhteentoista eri väriryhmään.

Luonteeltaan curlit ovat uteliaita ja todella seurallisia, kiintyvät kovasti ihmisiin ja osallistuvat kaikkiin kodin toimiin, eivät vain seuraa jonkin matkan päästä. Ne pysyvät pentumaisen leikkisinä koko ikänsä. Curlien tapa puskea on poikkeava muista rodusta, ne puskevat usein takaraivollaan.

Rotu on vielä melko uusi Suomessa, mutta pentuja on yleensä saatavilla.

Maine coon (MCO)

Maine coonin historia alkaa Yhdysvalloissa jo 1850-luvulta, jolloin pitkäkarvaisia kissoja tuotiin Mainen osavaltioon. Kissat lisääntyivät paikallisten kotikissojen kanssa ja tuloksena oli vahvoja, terveitä ja massiivisia pitkäkarvakissoja. Niiden turkki muistutti pesukarhun turkkia, joten niitä alettiin nimittää Maine cooneiksi (racoon = pesukarhu). Rotu on kehittynyt vahvaksi ja se kestää hyvin kylmää ja säävaihteluita.

Maine coon on todella suurikokoinen rotu. Uroksen tulisi painaa 7-10 kiloa, naaraat ovat hennompiä ja naisellisempia. Kuono on neliömäinen, profiili loivasti kaareva ja leuka vahva. Silmät ovat suuret ja avoimet. Korvat sijaitsevat korkealla päälaella. Maine coonin vartalo on pitkä ja kulmikas. Häntä on yhtä pitkä kuin vartalo ja tuuheakarvainen. Maine coonin turkki on silkkinen, pörröisen epätasainen ja siinä on jonkin verran pohjakarvaa. Aikuiselle kissalle kehittyy kauluri. Lähes kaikki värit ovat sallittuja. Näyttelyissä Maine coonit jaetaan yhdeksään väriyhmään.

Maine coon on luonteeltaan ihmisrakas, seurallinen ja joskus ylitsepursuvan rakastava lemmikki. Se tulee hyvin toimeen myös lasten kanssa. Suomeen ensimmäiset Maine coonit tuotiin vuonna 1989 ja rodun suosio on jatkuvasti kasvanut. Pentuja syntyy säännöllisesti, joten sopiva pentu löytynee melko helposti.

Norjalainen metsäkissa (NFO)

Norjalainen metsäkissa on kehittynyt luonnollisen valinnan tuloksena Pohjois-Euroopan ankarassa ilmastossa. Vain terveimmät ja voimakkaimmat yksilöt selviytyivät jatkamaan sukua. Norjalaiset kiinnostuivat rodusta jo 1930-luvulla. Suomeen ensimmäinen metsäkissa tuotiin vuonna 1979.

Norjalainen metsäkissa on kookas, voimakasrakenteinen, jäntevä ja

pitkävartaloinen. Sen takajalat ovat etujalkoja korkeammat. Pää on tasasivuinen kolmio ja profiili suora. Silmät ovat suuret. Korvat ovat suurehkot ja niitä suojaa edestä vahva karva. Korvien kärjessä on karvatupsut. Alusturkki on pehmeän villava ja sitä peittää pitkä, öljyisen tuntuinen peitinkarva. Kauluri, poskiparta ja villahousut ovat pitempää karvaa. Häntä on pitkä ja erittäin tuuhea. Lähes kaikki värit ovat sallittuja. Näyttelyissä metsäkissat jaetaan yhdeksään väriyhmään.

Norjalainen metsäkissa on luonteeltaan erittäin ystävällinen, leikkisä ja seurallinen. Se on usein puheliaskin, mutta ääni ei ole häiritsevän voimakas. Nimestään huolimatta norjalainen metsäkissa viihtyy hyvin sisäkissana ja oppii helposti kulkemaan valjaissa ulkona.

Norjalainen metsäkissa on yksi Suomen suosituimmista kissaroduista ja niitä on näyttelyissä esillä paljon. Joukossa on myös todella hyvin menestyneitä kissoja. Pentuja syntyy runsaasti, eikä sopivan kissan löytäminen yleensä ole vaikeaa.

Ragdoll (RAG)

Ragdoll (suom. räsynukke) kehitettiin valkoisesta pitkäkarvakissasta nimeltä Josephine 1960-luvulla Amerikassa. Kaikkien aitojen ragdollien sukulinjat johtavat näihin alkuperäisiin rotunsa edustajiin.

Ragdoll on näyttävä, suurikokoinen ja voimakasrakenteinen kissa, suosituspaino naarailta on 4-5 kg ja uroksilla 7 kg. Jalat ovat keskipitkät ja voimakkaat. Pää on leveä kiila ja korvat ovat kaukana toisistaan. Silmät ovat syvän siniset, suuret ja ovaalin muotoiset.

Turkki on puolipitkä, tiheä, pehmeä ja silkkinen. Häntä on pitkä ja tuuhea. Ragdoll on naamiokissa, jolla voi olla myös valkoista. Hyväksytyt kuviointeja on kolme: colourpoint, bicolour ja mittet. Ragdollin perinteiset värit ovat ruskea, sininen, suklaa ja lila, joista kaksi jälkimmäistä ovat erittäin harvinaisia. Ns. uudet värit ovat punainen ja creme sekä värit/lisäkuviot kilpikonna, tabby ja kilpikonnatabby.

Ragdoll on herttainen, kärsivällinen ja hyväluonteinen kissa. Sillä on miellyttävä hiljainen ääni ja se on varsin leikkisä ja utelias. Suomeen ensimmäiset ragdollit tulivat 90-luvun alussa. Rotu on nopeasti saanut suosiota ja kasvatustyö on lähtenyt hyvin käyntiin, tällä hetkellä ragdoll on suurimpia rotuja Suomessa. Pentuja on ollut hyvin saatavilla.

Pyhä birma (SBI)

Pyhä birma -rotuun liittyvän vanhan itämaisen legendan mukaan Lao-Tsun temppelissä asui valkoinen kissa, joka seurasi pääpappia tämän palvoessa safiirisilmäistä, kultaista jumalatarta. Vanhan papin kuollessa papin sielu siirtyi kissalle. Valkoinen kissa sai silloin palkinnoksi uskollisuudestaan kullanhohtoisen värin ja siniset silmät. Pyhä birma kuuluu vanhimpiin tunnettuihin kissarotuihin. Ensimmäinen pyhä birma -pariskunta saapui Ranskaan 1900-luvun alussa. Rotu lisääntyi pikkuhiljaa ja on nyt levinnyt ympäri maailman.

Pyhä birma on puolipitkäkarvainen naamiokissa, jolla on valkoiset tassut. Sillä on keskikokoinen vartalo. Jalat ovat sopusuhtaiset ja tanakat. Pää on vahvarakenteinen, posket ovat täyteläiset ja korvat pienehköt. Silmät ovat syvän siniset, soikeahkot. Turkki on silkkinen ja pitenee kaulassa tuuheaksi kauluriksi. Häntä on keskipitkä ja tuuheaa. Hyväksytyjä naamiövärejä ovat: ruskea, sininen, suklaa, lila, punainen, creme sekä vastaavat kilpikonnavärit ja tabbykuviolliset.

Pyhä birma on hiljainen, siisti ja rauhallinen, mutta samalla leikkisä ja utelias kissa. Sen turkki on helppohoitoinen, sillä se juurikaan takkuunnu.

Pyhiä birmoja on näyttelyissä paljon ja suomalaiset birmat ovat menestyneet myös ulkomailla. Pentuja on hyvin saatavilla, mutta väritykseltään huipputason näyttelykissan kasvattaminen on haastavaa.

Siperiankissa (SIB)

Siperiankissa on kehittynyt Siperian ankarassa ilmastossa terveeksi luonnolliseksi roduksi. FIFe hyväksyi rodun vuonna 1998.

Siperiankissa on kooltaan keskikokoinen tai suuri. Se on hyväluustoinen ja lihaksikas. Vartalo on sopusuhtainen ja antaa suorakaiteen muotoisen vaikutelman. Tassut ovat suuret ja pyöreät, varpaiden välissä on tupsut. Häntä on pitkä, paksu ja tiheän karvan peittämä.

Pää on hieman leveyttään pitempi, pehmeästi pyöristynyt ja massiivinen. Nenä on keskipitkä ja leveä, profiilissa on kevyt painauma. Korvat ovat etäällä toisistaan, kärjistään pyöristyneet ja tupsulliset. Kaukana toisistaan olevat silmät ovat suuret sekä hieman soikeat ja vinoasentoiset. Kaikki silmien värit ovat sallittuja, mutta vihreä on etusijalla.

Siperiankissan turkki on keskipitkä, hyvin kehittynyt ja tiheä, aluskarva on koholla. Päälysturkki on vettähylyvä ja hieman karheantuntuinen. Kesäturkkia selvästi pitempään talviturkkiin kuuluvat hyvin kehittynyt rintamus, kauluri ja polvihousut. Kaikki värit on hyväksytty paitsi naamiovärit, suklaa, kaneli, lila ja beige. Näyttelyissä siperiankissat jaetaan yhdeksään väriryhmään.

Siperiankissa on ystävällinen, jutteleva, älykäs ja ihmisiin kiintyvä rotu, jolla on myös omaa tahtoa. Se on aktiivinen ja leikkisä. Se sopeutuu hyvin sisäkissaksi ja viihtyy lasten ja muiden lemmikkien seurassa. Ensimmäinen siperiankissa tuli Suomeen vuonna 1992. Rotu on saanut suosiota varsin nopeasti ja pentueita syntyy säännöllisesti.

Turkkilainen angora (TUA)

Jo monen vuosisadan ajan on Turkin pääkaupunkiin, vanhalta nimeltään Angora, yhdistetty valkoiset kissat. Vielä nykyäänkin Ankaran eläintarhassa on kanta jota kasvatetaan siellä rodun säilyttämiseksi. Turkkilainen angora saapui Yhdysvaltoihin 60-luvun lopussa ja hyväksyttiin roduksi 1970.

Turkkilaisen angoran turkki on puolipitkä, silkkinen, hieno ja vähän kihartuva pikäkarvaisimmissa osissa. Se on vartalonmyötäinen eikä siinä ole alusturkkia.

Angoralla on kauluri ja pensasmainen häntä. Sen vartalo on elegantti. Pää on leveä ja kapenee kohti suoraa nenää. Korvat ovat suuret ja tyvestä leveät. Silmät ovat mantelinmuotoiset. Väritään ne voivat olla siniset, oranssit, vihreät tai eriväriset. Nykyään ovat sallittuja valkoisen lisäksi kaikki turkin värit, lukuunottamatta naamiovärejä sekä suklaan ja lilan muunnoksia. Näyttelyissä turkkilaiset angorat jaetaan yhdeksään väriryhmään.

Turkkilainen angora on seurallinen kissa, joka kiintyy syvästi ihmiseen ja nauttii leikkimisestä sekä joskus myös vesileikeistä.

Rotuna turkkilainen angora on Suomessa melko harvinainen. Pentuja on kuitenkin ainakin ajoittain saatavilla. Muut värit kuin valkoinen ovat yleistyneet viime vuosina.

Turkkilainen van (TUV)

Turkkilainen van on kotoisin Turkista, Van-järven seudulta. Suomessa näitä kissoja on ollut vuodesta 1985 alkaen.

Turkki on puolipitkä, laadultaan hieno, eikä siinä ole aluskarvaa. Tyypiltään van on keskiraskas ja sen vartalo on pitkä ja vankka. Jalat ovat keskipitkät, tassut hyvin tupsulliset. Pää on lyhyt ja kiilamainen, nenä suora keskipitkä. Silmät ovat hieman vinot, suuret ja soikeat sekä väriltään meripihkan keltaiset, siniset tai eriväriset. Tyypillisintä turkkilaiselle vanille on sen värytys. Se on puhtaasti valkea, kasvoissa on värilliset merkit. Värvivaihtoehtoja on 12, joista tunnetuin on punainen. Tuuhea harjasmainen häntä on kokonaan väritynyt. Satunnaisia pieniä punaisia merkkejä saattaa olla myös vartalolla. Turkkilaisen vanin kasvatusta on haastavaa, sillä juuri oikeanlaisten merkkien aikaansaaminen vaatii pitkäjänteistä työtä.

Luonteeltaan turkkilainen van on älykäs ja eloisa. Se kiintyy syvästi omistajiinsa, mutta vieraatkin saavat sen vastuttamattoman voimakkaista hellyydenpuuskista osansa. Monet van-kissat rakastavat vedellä leikkimistä, ja jotkut myös uivat mielellään. Rotu on melko helpohoitoinen, sillä turkki ei juurikaan takkuunnu.

Turkkilaisia vaneja on Suomessa jonkin verran. Pentuja on yleensä ollut saatavilla.

Abessinialainen (ABY)

Legendan mukaan abessinialainen polveutuu faaraoiden palvomista kissoista, joiden patsaita ja muumioita on löydetty Egyptistä. On mahdollista että ne polveutuvat nuubialaisista villikissoista, joita ne suuresti muistuttavat. Rotua on kuitenkin kehitetty Englannissa 1800-luvun loppupuolella ja se onkin yksi vanhimmista rekisteröidyistä kissaroduista.

Abessinialainen eli aby on keskikokoinen, sirorakenteinen ja elegantti kissa. Pää on lievästi kiilamainen, mutta kasvojen ja

pään ääriviivat ovat pehmeät ja sirot. Korvat ovat suurehkot. Silmät ovat mantelinmuotoiset, suuret ja ilmeikkäät. Silmien väri on meripihka, päihinänruskea tai vihreä. Häntä on melko pitkä ja kapeneva. Rodun erikoistuntonmerkki on lyhyt, vartalonmyötäinen ja sileä ticking-turkki, jonka jokaisessa karvassa on 2-3 mustaa tai tummanruskeaa poikkijuovaa. Kissan väritys antaa kirjavan yksivärisen vaikutelman. Yleisimmät värit ovat riistanvärinen ja punainen. Muita hyväksytyjä värejä ovat sininen ja beige (fawn) sekä perusvärien hopeamuunnokset.

Aby on hyvin itsenäinen ja utelias kissa. Se on oppivainen ja osallistuva sekä rajattomasti omistajaansa kiintyvä. Ääni on pehmeä ja miellyttävä.

Suomessa riistanvärisiä ja punaisia pentuja on yleensä saatavilla, ajoittain myös muunvärisiä.

Bengali (BEN)

Bengali syntyi kun risteytettiin villi Aasian leopardikissa ja samaan kissaeläinten sukuun kuuluva kesykissa. Ensimmäinen risteytys tapahtui tiettävästi Yhdysvalloissa 1965. Rotu hyväksyttiin amerikkalaisessa kissajärjestössä vuonna 1984. Rodun suosio kasvoi nopeasti ja FIFe hyväksyi rodun vuonna 1999.

Bengalilla on kotikissan luonne, mutta Aasian leopardikissan villi ulkonäkö. Sen olemus on valpas ja lihakset erottuvat selvästi kissan liikkuesssa. Vartalo on pitkä. Pää on kapea ja pieni vartaloon nähden. Viikityynyt erottuvat selvästi. Pää muistuttaa hieman leopardin päätä. Korvat ovat keskikokoiset tai pienehköt ja pyöreäkärkiset. Häntä on ohut ja kissa kantaa sitä matalalla. Takajalat ovat hieman etujalkoja pitemmät.

Bengalilla on kaksi peruskuviointia, täplikäs klassinen leopardi ja marmori. Täplikkään bengalin täplien muoto ja koko voi vaihdella, mutta turkin kontrasti on aina voimakas ja täplät erottuvat selvästi. Bengalin täplät voivat myös olla kaikista muista kesykissaroduista poiketen ruusukemaiset, mikä tarkoittaa tummareunaista täplää, jossa on vaaleampi keskus. Turkki on taljamaisen tiheä ja mielellään minkkimäinen.

Bengali on hyvin vilkas, mutta luonteeltaan rakastava, älykäs ja leikkisä kissa. Bengalit usein rakastavat vettä ja vesileikkejä. Suomeen tuotu melko paljon bengaleita ja pentujakin on jo hyvin saatavilla.

Britti (BRI)

Brittiläisten lyhytkarvojen kasvatusta alkoi Englannissa 1800-luvun loppupuolella. Kasvatukseen käytettiin aluksi englantilaisia maataiskissoja sekä 1940-luvulta lähtien myös persialaisia kannan pienuuden vuoksi. Suomeen ensimmäiset britit tuotiin 1970-luvun lopulla.

Tyypiltään britti on suurehko, pyöreämuotoinen ja lyhytvartaloinen kissa. Sen vartalo on lihaksikas ja massiivinen, jalat lyhyet ja sopusuhtaiset. Häntä on lyhyt ja paksu. Pää ja posket ovat pyöreät, viiksitynnyt erottuvat selvästi ja lyhyessä nenässä on painauma. Silmät ovat suuret ja pyöreät, mieluiten oranssin tai kuparin väriset. Pyöreäkärkiset korvat ovat pienet ja etäällä toisistaan. Britin turkki on lyhyt, tiheä ja plyysimäisen pehmeä. Hyväksytyjä värejä on yli sata, Suomessa tavallisimpia ovat mustat, siniset, punaiset, cremet sekä kilpikonnat, hopeakissat ja valkolaikut.

Brittiläinen on tasapainoinen ja rauhallinen kissa, jonka silmissä voi silti olla ilkkurinen pilke. Se voi olla puhelias, mutta ei äänekäs. Se tulee toimeen lasten kanssa ja sille on vain eduksi, jos perheessä on muita lemmikkejä.

Britti on kauan ollut yksi yleisempiä lyhytkarvarotuja Suomessa, joten pentuja on hyvin saatavilla.

Burma (BUR)

Burma on ensimmäisiä ihmisen kehittämiä rotuja. Kaakkois-Aasiasta tuodusta ruskeasta kissasta kehiteltiin 1930-luvulla Amerikassa burmarotu. Rotu hyväksyttiin USA:ssa jo vuonna 1936. Sieltä se on levinnyt Eurooppaan ja 1960-luvulla Suomeen. Suomessa burmien määrä on kasvoi nopeasti ja nyt se on yksi suosituimpia lyhytkarvarotuja.

Burma on keskikokoinen, lihaksikas kissa ja se painaa enemmän kuin ulkonäöstä voisi arvata. Burman pään tulisi olla katkaistun kiilan muotoinen,

päälaen pyöreähkö, otsan kupera ja leuan tukeva. Korvat ovat keskikokoiset ja etäällä toisistaan. Ulkonaista kauneutta korostavat suuret, keltaiset silmät. Turkki on lyhyt, erittäin kiiltävä ja vartaloa tiukasti myötäilevä. Burma on itse asiassa naamiokissa, mutta useimmilla väreillä naamio on lähes huomaamaton. Alkuperäisen ruskean lisäksi on hyväksytty myös suklaa, sininen, lila, punainen, creme sekä kilpikonnavärit.

Burma on itsetietoinen ja omistajaansa loputtomasti rakastava kissa, joka kuvittelee joskus itsekin olevansa ihminen. Se osallistuu väsymättä kaikkiin askareisiin ja sopeutuu helposti lapsiin sekä muihin lemmikeihin.

Burmia on runsaasti näyttelyissä ja ne yleensä myös menestyvät hyvin. Pentuja on varsin hyvin saatavilla, etenkin yleisimmissä väreissä. Ruskeat ovat perinteisesti suosittu väri, mutta kannattajia riittää myös muille burmaväreille.

Burmilla (BML)

Burmilla on kehitetty burman ja chinchillavärisen persialaisen risteytyksestä. Muutamat kasvattajat Englannissa ja Tanskassa paneutuivat toden teolla burmillan jalostamiseen. FIFe hyväksyi rodun vuonna 1995.

Burmilla on keskikokoinen kissa, joka muistuttaa tyypiltään burmaa, mutta on ”pehmeämpi”. Sillä on pehmeästi pyörästynyt otsa, leveät poskipäät ja kuono on tylppä kiila. Nenä on lyhyt ja suora, leuka leveä ja voimakas. Korvat ovat keskikokoiset tai suuret, tyvestä leveät ja kärjistään pyörästyneet. Silmät ovat burmillan kaunistus: suuret, ilmeikkäät, hieman vinot ja melko kaukana toisistaan. Silmissä on kissan värin mukainen rajaus. Silmät ovat aina vihreät, mutta kaikki värisävyt sallitaan.

Turkki on lyhyt, joustava ja silkkinen. Burmilla on aina hopeakissa eli turkin pohjaväri on valkoinen ja karvan pää on vaihtelevasti väritynyt. Hyväksytyt värejä ovat musta-, sininen-, suklaa-, lila-, kaneli-, beige-, punainen- ja creme shaded silver/chinchilla sekä kilpikonnamuunnokset. Näyttelyissä burmillat jaetaan kahteen väriryhmään.

Luonteeltaan burmilla on vilkas, älykäs, ihmisrakas, erittäin seurallinen ja puhelias kissa. Ensimmäiset burmillat saapuivat Suomeen 1996 Tanskasta. Burmilloja on Suomessa, mutta rotu ei ole kovin yleinen, pentueita syntyy muutamia vuodessa.

Kartusiaani (CHA)

Kartusiaani on kotoisin Keski-Euroopasta, mutta sen tarkkaa alkuperää ei tiedetä. Joka tapauksessa se on vanha rotu. Ranskalaisten munkkien uskotaan kasvattaneen kartusiaaneja luostareissaan. Kartusiaani oli välillä jo lähes hävinnyt, kun kaksi ranskalaista aloitti rodun vakavan kasvatuksen 1920-luvulla. Vasta 1980-luvulla kartusiaani erotettiin näyttelyissäkin omaksi rodukseksi brittiläisestä lyhytkarvasta ja eurooppalaisesta. Samalla rodut saivat uudet rotumääritelmät. Tällä hetkellä kartusiaaneja kasvatetaan lähinnä Ranskassa ja Italiassa.

Tyypiltään kartusiaani sijoittuu venäjänsinisen ja britin väliin. Kartusiaani on kooltaan keskikokoinen tai suuri. Pää on leveä ja kallo korvien välistä litteä. Nenä on leveä ja suora. Korvat ovat keskikokoiset ja korkealle sijoittuneet. Silmät ovat suuret ja avoimet, eivät kuitenkaan pyöreät. Kartusiaanin turkki on kiiltävä, villava juuresta ja kaksinkertainen. Kartusiaanit ovat väritään aina sinisiä. Kaikki sinisen vivahteet hyväksytään, mutta vaalean siniharmaa on toivottavin. Turkin värin tulee olla mahdollisimman tasainen. Silmien väri voi vaihdella syvän keltaisesta syvään kuparinväriseen, vihreä vivahte tai liian hailakan väriset silmät ovat virhe.

Kartusiaani on suhteellisen rauhallinen, ystävällinen ja seurallinen rotu. Suomessa on jonkin verran kartusiaaneja ja tämän harvinaisen rodun kasvatus työ on meillä hyvin alulla.

Cornish rex (CRX)

Kiharakarvainen cornish rex syntyi 1950-luvulla Cornwallissa Englannissa tavallisen maatiaiskissan pentueeseen geenimutaation tuloksena. Rotu sai nimensä syntymäpaikkansa ja kiharakarvaisen rex-kanin mukaan. Sitä alettiin kehittää ja se levisi vähitellen muualle Eurooppaan ja Amerikkaan. Standardi rodulle laadittiin 60-luvun puolivälissä.

Cornish rexin turkki on lyhyt ja laineikas, koska siltä puuttuu peitinkarva. Myös viikset ja kulmakarvat ovat kiharat. Turkki tuntuu silittäessä silkin pehmeältä. Tyypiltään cornish rex on korkeajalkainen, pienitassuinen ja elegantti. Pää on kiilanmuotoinen, korvat ovat suuret ja avoimet ja sijaitsevat korkealla pääläella. Silmät ovat keskisuuret ja mantelinmuotoiset. Häntä on pitkä ja siimamainen. Kaikki värit ovat sallittuja, näyttelyissä cornish rexit kilpailevat yhdeksässä väriryhmässä.

Luonteeltaan cornish rex on erittäin vilkas, aktiivinen, osallistuva ja ihmisrakas. Se tulee hyvin toimeen myös muiden lemmikkien kanssa. Cornish rexin karvanlähtöä ei juuri huomaa, joten rotu on hyvin helppohoitoinen.

Cornish rexejä on Suomessa kansainvälisesti verraten runsaasti. Näyttelyissä rexiä ryhmä on useimmiten yksi suurimmista lyhytkarvaroduista ja suomalaiset cornish rexit ovat korkeatasoisia. Eri värisiä pentuja on hyvin saatavilla.

Devon rex (DRX)

Devon rex on myöskin kiharakarvainen kissarotu. Se syntyi mutaation tuloksena Devonissa, Englannissa 1960-luvulla. Turkin kiharuuden aiheuttava geeni ei ole sama kuin cornish rexillä, joten näille kahdelle rodulle laadittiin erilliset rotumäärittelyt vuonna 1967. Devon rexiä kasvatettiin Suomessa alkoi 90-luvulla.

Devon rexin turkki on lyhyt ja kiharainen, myös viikset ja kulmakarvat ovat kiharat. Vartalo on kiinteä ja lihaksikas, keskipituinen ja hoikka. Jalat ovat pitkät ja hoikat. Takajalkojen pituus on korostunut ja etujalkojen asento antaa lievän väärsäärisyyden vaikutelman. Kämpälät ovat pienet ja soikeat. Devonin pää on lyhyen kiilamainen, poskiluut ovat korostuneet ja posket täyteläiset, profiilissa on korostunut otsapenger. Korvat ovat hyvin suuret ja sivulle sijoittuneet. Häntä on pitkä ja hoikka. Monen mielestä kissan erikoinen ulkonäkö tuo mieleen E.T:n. Kaikki värit ja kuviot ovat sallittuja ja näyttelyissä devon rexit jaetaan väriryhmiin.

Luonteeltaan devon rex on ihmisystävällinen ja vilkas. Se on erikoisen näköinen ja rakastettava rotu, jolla on mielenkiintoinen persoonallisuus. Kissan karvanlähtöä ei juuri huomaa. Devon rex ei ole koskaan ollut yhtä yleinen Suomessa kuin cornish rex, mutta pentuja on useimmiten saatavilla.

Don sfinx (DSP)

Rotu on kotoisin Venäjältä. Vuonna 1987 löytyi Rostov-na-Donu nimisen kaupungin kadulta noin pörröinen kilpikonnanvärinen kissanpentu. Kissa sai nimekseen Varvara. Sen ollessa n. 7 kk ikäinen, sillä alkoi "karvanlähtö", ensin päästä, sitten niskasta. Ilman karvallisia poikkeavuuksia kissa vaikutti muuten terveeltä. Vierähti muutama vuosi ja Varvara sai kotikissan kanssa pennun, josta tuli don sfinxien kantaemo. Don on yksi Venäjän pääjoki, jonka mukaan kaupunki ja uusi kissarotu on nimetty. Rodun muita nimiä ovat Russian hairless - The Donskoy. Don sfinxien karvattomuuden geeni on dominoiva. Rotu hyväksyttiin FIFessä alustavasti 1.1.2007 alkaen.

Karvattomuuden asteita on rodulla 4: *Bald eli "naku"* on täysin karvaton kissa, joita myös "kumikissoiksi" kutsutaan. Iho tuntuu lämpimältä ja elastiselta ja hieman nihkeältä. Pään alueella on runsaasti rypyjä. Bald-kissat syntyvät ilman karvaa. *Flock-kissat* näyttävät karvattomalta, mutta niillä on hentoa, lyhyttä nukkaa. Ihoa koskettaessa, se tuntuu pehmeältä. Päässä, jaloissa tai hännässä voi olla pidempää karvaa, samettimaista velouria tai karheaa harjaskarvaa. *Velour-kissojen* vartaloa peittää laineikas rex -tyyppinen karva, joka häviää asteittain kissan kasvaessa. Syntymähetkellä niillä on paljas kohta pääläella. Turkki koostuu 1 - 3 mm pitkistä karvoista. Kissa tuntuu pehmeältä ja samettiselta. Kasvoissa, jaloissa ja hännässä saattaa olla jonkin verran enemmän karvaa. *Brush eli "harja"*-kissoilla on koko vartaloa peittävä turkki, joka pysyy koko niiden eliniän. Karvat ovat normaalin pituiset ja laineikkaat.

Luonteeltaan donin sfinksit ovat leikkisiä ja rakastavia kissoja. Don sfinksejä on Suomessa vasta muutamia ja kasvatusta on alkamassa.

German rex (GRX)

German rex on vanha mutta harvinainen kiharakarvainen kissarotu. Maailmassa on vain muutamia kymmeniä aitoja german rexejä. Euroopassa onkin aloitettu rodun elvytys. Ensimmäinen valokuvattu german rex, Munk, syntyi 1930-luvun alussa Itä-Preussissa, mistä joitain yksilöitä vietiin Berliiniin 1940-luvun lopulla. Rotu viehätti kovasti siihen tutustuneita, mutta sen kasvatusta jäi vähäiseksi, sillä sodan jälkeen rotu

jäi rautaesiripun taakse. Saksojen yhdistyttyä tuli mahdolliseksi koota rodun rippeet, joita löytyi myös Sveitsistä. Suomeen ensimmäiset german rexit saapuivat 2001.

German rexin kiharakarvaisuuden saa aikaan sama geeni kuin cornish rexillä, vaikka näiden rotujen synnyllä ei tiettävästi ole yhteyttä toisiinsa. German rex on keskikokoinen kissa, jolla on keskipitkä, vankka ja lihaksikas vartalo. Selkä on suora hartioista hännän tyveen. Häntä on keskipitkä ja pyöreäkärkinen. Pää on pyöreähkö, korvien väli leveä, posket voimakkaasti kehittyneet, ja nenänvarressa on selvä syvennys. Korvat ovat tyvestään leveät ja pyöreäkärkiset ja myös sisäpuolelta hienon karvan peitossa. Silmät ovat etäällä toisistaan. Turkki tekee german rexistä rexin. Se on vahva, silkinpehmeä, kihara tai laineikas ja se saa olla minkä värinen tai kuvioinen tahansa.

German rex on seuranhaluinen, rakastava ja reipas kissa. Kasvatus on vähäistä Suomessa, mutta pentuja on satunnaisesti saatavilla.

Eurooppalainen (EUR)

Eurooppalainen on todellinen kansalliskissamme. Se on maanosamme alkuperäinen kissarotu, jota ei ole jalostuksella muutettu. Puhtaimpana rotu on säilynyt Pohjois-Euroopassa. Järjestelmällinen eurooppalaiskasvatus alkoi Suomessa 60-luvulla. Eurooppalaisen rotumääritelmän pohjana on ollut vahva ja terve peruskissa. Kasvatuksen tarkoituksena on säilyttää tämä alkuperäinen tyyppi. Eurooppalaisissa ei saa näkyä muiden rotujen vaikutusta.

Rakenteeltaan eurooppalainen on keskikokoinen tai suuri, lihaksikas, leveärintainen ja tanakkatassuinen. Pää on kookas, pyöreähkö, mutta kuitenkin leveyttään pidempi. Posket ovat voimakkaat ja profiili on sopusuhtainen. Korvat ovat keskikokoiset ja kärjistään hieman pyöristyneet. Silmät ovat pyöreät, avoimet ja hieman vinoasentoiset. Turkki on lyhyt, tiheä ja kiiltävä. Värimuunnoksia eurooppalaiselle on hyväksytty yli 60, joten jokaiselle löytynee mieluisa värvaihtoehto.

Eurooppalainen on erinomainen lemmikki, se on terve ja helppohoitoinen. Luonteeltaan se on ihmiseen kiintyvä, seurallinen, leikkisä ja sopivan vilkas, mutta myös itsenäinen.

Eurooppalainen on Suomessa ollut perinteisesti suosittu rotu ja pentuja on ainakin yleisimmissä väreissä hyvin saatavilla.

Japanin bobtail (JBT)

Japanin bobtail on Japanin kansallisrotu. Yli tuhat vuotta vanhoissa puupiirroksissa se esiintyy jo nykyisen kaltaisena. USA:ssa bobtail esiteltiin ensi kerran vuonna 1968. FIFe hyväksyi rodun vuonna 1989.

Japanin bobtailin erottaa muista kissoista häntä, joka on lyhyt ja muodostuu useasta mutkasta, todellinen kippurahäntä. Hännän erikoisen muodon aiheuttaa geneettinen mutaatio. Kahden bobtailin jälkeläiset ovat aina lyhythäntäisiä.

Tyypiltään bobtail on keskikokoinen, puhdaslinjainen kissa, joka on lihaksikas, mutta pikemminkin hoikka kuin massiivinen. Jalat ovat pitkät, hoikat ja korkeat, mutta eivät hontelot. Takajalat ovat etujalkoja korkeammat. Silmien ainutlaatuinen sijainti yhdessä korkeiden poskipäiden kanssa antaa kissalle tyypillisen japanilaisen leiman. Korvat ovat suuret, pystyt ja ilmeikkäät. Bobtailin turkki on lyhyehkö, silkkinen ja vailla huomattavaa pohjaturkkia. Rodulla on useita värimuunnoksia, mutta suosituin on ns. MI-KE (punainen, musta ja valkea).

Luonteeltaan bobtail on herttainen kissa. Se on hiljainen ääneltään ja sopeutuu hienosti perheenjäseneksi. Perheen ainoana kissana bobtail vaatii paljon huomiota ja hellyyttä, mutta palkitsee kaiken vaivannäön suurella rakkaudella. Suomessa bobtail on nykyisin harvinainen, joten pentuja saattaa olla vaikea löytää.

Kuriilien bobtail (KBL)

Kuriilien bobtail on melko uusi rotu kansainvälisissä kissajärjestöissä. FIFe hyväksyi rodun vuonna 2004. Rodusta on kaksi muunnosta, lyhytkarvainen (KBS) ja pitkäkarvainen (KBL). Kissanäyttelyissä molemmat arvostellaan kategoriassa III.

Kuriilien bobtail on kotoisin Kuriilien saarilta. Siellä kasvaneista lyhythäntäisistä kissoista aloitettiin vuonna 1992 rodun kasvatus. Kysymyksessä on alkuperäisrotu. Vain Kuriilien saarilta tuotuja kissoja voidaan rekisteröidä noviisiluokan kautta eikä roturisteytyksiä muihin rotuihin sallita.

Kuriilien bobtail on suuri tai keskikoinen ja lihaksikas. Häntä on lyhyt töpöhäntä, joka koostuu mutkista. Se voi olla jäykkä tai joustava. Hännän tulee näyttää noin 3-8 senttiä pitkältä. Turkki on tuuhea ja melko hienolaatuinen. KBLn turkki on keskipitkä. Päälysturkin karvat ovat vahvoja, aluskarvaa on jonkin verran. KBSn turkki on lyhyttä, hyvin kehittynyt päälysturkki ja vahvat päälystkarvat. Aluskarvaa on hieman. Useimmat värit ovat sallittuja, ei kuitenkaan suklaa- tai cinnamonmuunnokset tai naamiovärit.

Suomessa on jo muutamia innokkaita Kuriilien bobtailin kasvattajia ja maahan on tuotu kissoja ulkomailta. Toivottavasti tämäkin rotu rotu yleisty. Pentuja on jo ollut saatavilla.

Korat (KOR)

Korat on kotimaassaan Thaimaassa tunnettu jo ainakin 500 vuotta nimellä Sisawat. Sen uskotaan tuottavan onnea ja menestystä omistajalleen ja se onkin arvostettu lahja.

Länsimaihin ensimmäiset koratit saapuivat 1950-luvulla.

Kasvatuksen tavoitteena on ollut säilyttää rotu alkuperäisen kaltaisena ja jokaisen koratin sukutaulu onkin jäljitettävissä thaimaalaisiin esi-isiin.

Korat on keskikokoinen ja lihaksikas, mutta samalla elegantti kissa. Se on voimakas ja notkea. Sen turkki on aina väriltään sininen, hopeanhohtoinen, silkkinen ja vartalonmyötäinen. Silmät ovat suuret, pyöreät ja aikuisella kissalla loistavan vihreät. Silmien loistoa kuvaa vanha thaimaalainen sanonta jonka mukaan koratin silmät ovat kuin "kastepisarat lootuksen lehdellä tai nuorella riisillä". Kasvot ovat sydämenmuotoiset. Koratin ilme on "hämmästyneen" valpas.

Luonteeltaan korat on leikkisä, älykäs, utelias, osallistuva, joskus itsepäinenkin, ei ehkä mikään jokamiehen kissa. Koratin omistaminen on paitsi etuoikeutettua myös velvoittavaa, sillä se kiintyy voimakkaasti ihmiseen ja vaatii paljon huomiota. Omistajansa korat palkitsee hellyydellä, uskollisuudella ja omaperäisillä päähänpistoillaan. Se tulee hyvin toimeen lasten kanssa, osaten tarpeen tullen olla hyvinkin kärsivällinen.

Maailmalla harvinainen korat on Suomessa jo kohtalaisen yleinen rotu ja pentuja on ollut saatavilla kohtuullisen hyvin. Suomessa koratkasvatus on kansainvälisesti verraten hyvin aktiivista.

Manx (MAN)

Manx-kissa on saanut nimensä Man-saaren mukaan, jossa hännättömiä kissoja on ollut jo vuosisatoja. Suomessa on oma manx-kanta, joka on lähtöisin kotimaisista hännättömistä maatiaiskissoista. Suomessa manx on yksi vanhimpia rekisteröityjä rotuja.

Manx-kissan erityisominaisuus on hännättömyys. Joillakin kissoilla ei ole lainkaan häntää (rumpy), joillakin on tunnettavissa häntäluu (rumpy riser) ja joillakin on lyhyt töpöhäntä (stumpy). Hännättömyyden aiheuttaa geenimutaatio. Manx-pentueisiin syntyy myös pitkähäntäisiä kissoja, sillä manx kantaa aina pitkähäntäisyyden perintötekijää.

Rakenteeltaan manx on lihaksikas ja jäntevä. Selkä on lyhyehkö. Rotumääritelmän mukaan manx ei koskaan voi olla liian lyhyt. Sen takajalat ovat korkeat ja takamus pyöreä. Pää on pyöreä ja korvat korkealle sijoittuneet. Turkki on lyhyt ja kaksinkertainen ja se voi olla minkä värinen tahansa.

Manx on ystävällinen, leikkisä, reipas ja utelias kissa. Se tulee hyvin toimeen muiden kissojen, koirien ja myös lasten kanssa. Manxien kasvatus Suomessa on ollut melko hyvällä pohjalla ja maatiaiskissakannasta on ollut mahdollista löytää uutta verta linjoihin. Pentuja syntyy kuitenkin harvakseltaan. Moni manx on luonut upean näyttelyuran ja osoittanut, että ei ole kissaa häntään katsominen. Pitkähäntäiset manxit eivät voi osallistua näyttelyihin.

Cymric (CYM)

Cymric on pitkäkarvainen manx. Molemmat samaa, vanhaa ja luonnollisesti syntyneitä rotua, cymric on vain karvaisempi. Cymric hyväksyttiin Fifessä viralliseksi roduksi 1.1.2006 alkaen.

Cymric-nimi on vanha, gaelinkielinen nimi Walesille. Manxeja ja cymricejä on ollut vuosisatoja Man-saarilla ja rotujen nimetkin siis tuolta kotoisin. Manx-kissa kantaa toisinaan pitkäkarva-geeniä, ja jos esim.

pentueen molemmat vanhemmat kantavat tuota geeniä, saattaa syntyä sekä pitkäkarvaisia (cymricejä) että lyhytkarvaisia (manxeja) pentuja samaan pentueeseen. Kaksi cymriciä keskenään saa kuitenkin vain pitkäkarvaisia pentuja.

Cymric on rakenteeltaan kuten lyhytkarvainen "sisarensa" manx. Sen turkki on puolipitkäkarvainen, silkkinen ja pehmeä ja kaksinkertainen. Kuten manx, myös Cymric voi olla kokonaan hännätön, töpöhäntäinen tai hännällinen.

Luonteeltaan cymricit ovat kuten manx, se on ystävällinen, leikkisä, reipas ja utelias. Se tulee erittäin hyvin toimeen muiden kissojen, koirien ja lasten kanssa. Uutena rotuna cymric ei ole vielä kovin runsaslukuinen, mutta sillä on aktiivinen harrastajakunta. Pentuja on saatavilla ajoittain.

Egyptin mau (MAU)

Egyptin mau on kotoisin lähi-idästä, missä on jo kauan ollut tämän tyyppisiä täplikkeitä kissoja. Kasvatustoiminta alkoi 1950-luvulla Yhdysvalloissa. FIFe hyväksyi rodun vuonna 1992. Ensimmäinen Egyptin mau tuotiin Suomeen vuonna 1993.

Egyptin mau on keskikokoinen, kaunislinjainen ja lihaksikas, yleisvaikutelmaltaan aktiivinen ja värikäs kissa. Vartalo antaa voimakkaan lihaksikkaan vaikutelman. Erikoisuutena rodulla on löysät nahkpoimut, jotka ulottuvat kyljistä takajalkojen polviin. Pää on keskipitkä pyöristynyt kiila. Nenä on edestä katsoen koko matkaltaan tasalevyinen. Korvat ovat keskikokoiset tai suuret, avoimet tyvestä ja ne antavat kissalle valppaan ilmeen. Korvissa voi olla tupsut. Silmät ovat suuret ja mantelinmuotoiset. Silmänväri on aikuisella kissalla vaalea karviaismarjan vihreä. Turkki on lyhyt ja kiiltävä. Turkin laatu voi vaihdella värin mukaan.

Hyväksytyjä värejä on kolme: pronssitäplikäs, mustahopeatäplikäs sekä mustasavu. Egyptin maun täplien muoto voi vaihdella, mutta niiden tulee olla selkeästi erottuvat myös mustasavulla.

Luonteeltaan Egyptin mau on ystävällinen, leikkisä ja seurallinen kissa. Suomessa on Egyptin mau on vielä suhteellisen harvinainen, mutta tuontikissoja on tullut lisää ja pentueita on syntynyt.

Ocicat (OCI)

Ocicat kuuluu kissamaailman uudempiin rotuihin. Se rekisteröitiin roduksi Yhdysvalloissa vuonna 1966. Ocicatin loi kuuluisa amerikkalainen kasvattaja Virginia Daly vuonna 1964 risteyttämällä abessinialaisen ja siamilaisen. Rotua alettiin kutsua ocicatiksi, koska se muistutti kuvioinniltaan oselottia. Rodun varhaiset kasvattajat risteyttivät ocicattiin myös amerikkalaisen lyhytkarvan saadakseen rotuun laajemman geneettisen pohjan. Rotu hyväksyttiin FIFe:ssä vuonna 1992.

Ocicat on suuri tai keskikokoinen kissa, joka on hyvin muodostunut, lihaksikas ja jäntevä. Sen olemus on valpas. Pään rakenteessa arvostetaan pitkäkököä kulmikasta kuonoa. Viiksityynyt eivät ole liian korostuneet. Leuka on vahva. Ocicatin silmät ovat suuret, mantelinmuotoiset ja hieman vinot. Turkki on lyhyt ja sileä. Tyypillinen täpläkuvio on koko kissassa. Hyväksytyjä värejä on 12 (musta, suklaa, kaneli, sininen, lila, beige ja edellisten hopeamuunnokset).

Luonteeltaan ocicat on seurallinen, leikkisä ja kiintyy perheeseen lujasti. Se seuraa omistajansa askareissa tiiviisti mukana. Suomeen ensimmäiset ocicattit saapuivat Teksasista vuonna 1993. Pikkuhiljaa kissoja on tuotu lisää ja rotu on saanut yhä uusia ihailijoita. Pentujakin on saatavilla hyvin.

Venäjänsininen (RUS)

Venäjänsinisen kissarodun juuret löytyvät Venäjältä. Sinisiä vihreäsilmaisia kissoja ovat hovissaan pitäneet lemmikkeinä monet Venäjän hallitsijoista. 1800-luvun loppupuolella tuotiin Englantiin sinisiä kissoja Venäjältä. Valokuvista ne voi tunnistaa

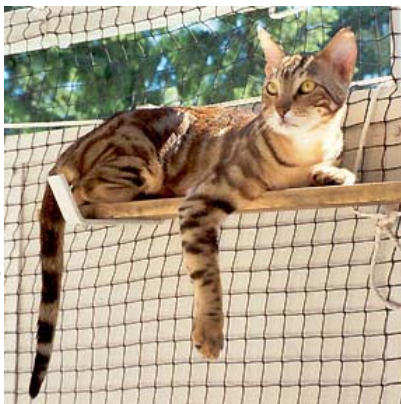
nykyisten venäjänsinisten esivanhemmiksi. Rotua kasvatettiin, mutta se ei juurikaan saanut suosiota. Kasvatus tyrehtyi lähes kokonaan kunnes alkoi uudelleen II maailmansodan jälkeen Englannissa, Tanskassa ja Ruotsissa.

Venäjänsininen on erittäin viehättävä sekä ulkonaisilta ominaisuuksiltaan että luonteeltaan. Se on hoikka ja siro, mutta silti voimakas ja jäntevä. Venäjänsinisen liikehdintä on joustavaa ja notkeaa, kissa muistuttaa harmaata pantteria. Raajat ovat pitkät ja hoikat ja kaula pitkä. Pitkä on myös kõrkeä kohti kapeneva häntä. Pää on lyhyt kiila, päälaki pitkä ja litteä, nenänvarsi suora ja leuka voimakas. Korvat ovat isot ja avoimet. Silmät ovat suuret, voimakkaan vihreät ja kaukana toisistaan. Turkki on keskisininen, hopeanhohtoinen ja silkkinen pehmeä.

Luonteeltaan venäjänsininen on älykäs ja seurallinen. Se osallistuu mielellään kodin puuhiin, mutta ehtii kuitenkin viettää kehruutuokioita isännän tai emännän sylissä. Venäjänsinisellä on hento ja vivahteikas ääni, jota se käyttää säästeliäästi. Suomessa venäjänsinisen kasvatusta on vakiintunutta. Pentuja on yleensä hyvin saatavilla.

Sokoke (SOK)

Keniaassa sijaitsevasta Arabuko-Sokoke - metsästä, joka on yksi Afrikan viimeisistä sademetsistä, löytyi vuonna 1978 kissanpoikasia, jotka poikkesivat kaikista muista Kenian villoista kissoista. Kaksi pentua vietettiin ihmisten pariin kasvamaan ja 6 vuotta myöhemmin ensimmäiset sokokeiksi nimetyt kissat löysivät tiensä Tanskaan, jossa aloitettiin rodun varsinainen kasvatusta. FIFe hyväksyi rodun vuonna 1993.

Sokoke on keskikokoinen, korkeajalkainen ja solakka kissa. Vartalo on elegantti ja lihaksikas ja sillä on pitkät takajalat. Häntä on keskipitkä ja piiskamainen. Pää on pieni ja litteäkalloinen, nenä keskipitkä ja suora, leuka vahva. Korvat ja silmät ovat suuret ja kohtalaisen kauas toisistaan sijoittuneet. Silmien väri vaihtelee meripihkasta vaalean vihreään. Turkki on hyvin lyhyt, aluskarvaton ja vartalonmyötäinen sekä kiiltävä, mutta ei kuitenkaan silkkinen. Ainoa hyväksytty väri on ruskeatabby, mutta myös naamioväritteisiä syntyy toisinaan.

Villistä ulkonäöstään huolimatta sokoke on vaivaton sisäkissa. Se on vilkas, älykäs, herkkä ja syvästi omistajaansa kiintyvä. Se ei ole rauhallisesta elämästä nauttiva sylissä, vaan rakastaa kiipeämistä, hyppimistä ja juoksemista. Se voi olla myös hyvin puhelias.

Sokokeita on maailmalla vähän. Suomeen kaksi ensimmäistä rodun edustajaa tuotiin vuonna 2000. Tällä hetkellä Suomessa ei kasvateta sokokeita, mutta ulkomailta näitä löytyy mm. Ruotsista ja Tanskasta.

Snowshoe (SNO)

Snowshoe hyväksyttiin FIFe:ssä 1.1.2004 alkaen kategoriaan III. Rodun kehittämissä on käytetty siamilaista ja valkolaikkuista amerikkalaista lyhytkarvaa. Tuloksena on naamiokissa, jolla on valkoiset tassut ja usein myös valkoinen käännetty V-kuvio kasvoissa.

Snowshoen silmät ovat kaikkien naamiokissojen tapaan siniset. Tavallisimmat värit ovat, ruskea, suklaa, sininen ja lila valkoisella. Hyväksytyjä värimuunnoksia on 28. Snowshoella on naamiokissan väritys, joka on sopusoinnussa vartalon värin kanssa. Leuka voi olla valkea, naamiovärinen tai näiden yhdistelmä. Valkea kauluri tai rintamus on sallittu, samoin valkoinen väri vatsassa. Kaikissa jaloissa tulee olla valkoista. Vartalon väri on vaaleampaa naamion väriä, valkoisen määrää vartalolla ei ole rajattu. Häntä on keskipitkä tai pitkä ja hieman kapeneva.

Rotu on älykäs ja ihmisystävällinen. Sanotaan, että snowshoet ovat kovia juttelemaan, liekö periytynyt siamilais-esivanhemmilta. Lyhytkarvaisena snowshoe on helpohoitoinen rotu.

Suomessa snowshoeta on alle 10 yksilöä. Yksi pentue syntyi vuonna 2007 eli rotu on vielä harvinainen.

Somali (SOM)

Somalikissa on abessinialaisen pitkäkarvamuunnos. Sen kasvatus itsenäisenä rotuna alkoi 1960-luvun loppupuolella USA:ssa, kun kasvattajat ihastuivat abyentueisiin silloin tällöin syntyneisiin pitkäkarvaisiin kissoihin.

Suomeen ensimmäiset somalikissat tulivat vuonna 1983.

Somalilla on puolipitkää turkkia lukuun ottamatta samat rotuominaisuudet kuin abessinialaisella. Pää on kiilamainen ja pehmeästi kaartuva. Silmät ovat eloiset, tarkkaavaiset, avoimet ja kaukana toisistaan. Karvan pituus, kaulan puuhka sekä takajalkojen ja vatsan alusen pitkä karva saavat somalin näyttämään abya isommalta, vaikka se onkin vain keskikokoinen kissa.

Kuten abyllä myös somalilla on ns. ticking-turkki, jossa jokaisessa karvassa on useita raitoja. Turkin yleisvaikutelma on "kirjavan yksivärinen". Somalin puolipitkä turkki on helppohoitoinen. Värit ovat samat kuin abessinialaisella eli riistanvärinen, punainen, sininen ja beige (fawn) sekä näiden hopeamuunnokset.

Luonteeltaan somali on ihmisrakas, seurallinen ja leikkisä. Se on erittäin lapsiystävällinen ja tulee mainiosti toimeen muiden perheen lemmikkien kanssa.

Näyttelymenestystä se on saanut paitsi kauniin ulkomuotonsa usein myös luonteensa puolesta, koska monet, etenkin urokset, suorastaan rakastavat esiintymistä ja tuomareiden valloittamista. Somalipentuja on yleensä saatavilla ainakin yleisemmissä väreissä.

Sfinx (SPH)

Sfinx on karvaton kissarotu. Se hyväksyttiin FI-Fessä vuonna 2001. Karvattomuuden aiheuttaa geenimutaatio, joka ilmeni vuonna 1966 tavallisessa kotikissapentueessa. Rodun kehittäessä on käytetty amerikkalaista lyhytkarvaa, devon rexia ja tavallista kotikissaa.

Sfinx on keskikokoinen lihaksikas kissa, ei hienorakenteinen eikä pieni. Tyypillistä sille on vatsan pyöreys, aivan kuin kissa olisi juuri syönyt suuren aterian. Soikeissa tassuissa varpaat ovat korostuneet ja kissa näyttää "kävlevän ilmatyynyillä". Häntä on piiskamainen ja sen päässä saa olla karvatupsu. Pää on kolmiomainen, mutta ei teräväkulmainen ja hieman leveyttään pitempi. Otsa on litteä, poskipäät korostuneet ja viiksityynyt hyvin erottuvat. Korvat ovat pystyt, suuret, avoimet ja tyvestään leveät. Silmät ovat suuret ja pyöreän sitruunan muotoiset. Sfinx näyttää karvattomalta, mutta ihossa voi olla hienoa nukkaa ja se tuntuu säämiskämäiseltä. Näkyvät ihopoimut ovat toivottavat etenkin päässä. Kaikki värit ovat hyväksytyjä.

Sfinx pärjää karvattomuudestaan huolimatta Suomenkin oloissa hyvin sisäkissana. Karvaton kissa on pestävä säännöllisesti, koska kissan iholta erittyvä rasva ei imeydy turkkiin. Karvatonkaan kissa ei välttämättä sovellu allergikolle. Allergiaa aiheuttavat kissan hilse ja sylki. Koska sfinxiä kuitenkin pestään säännöllisesti eikä karvanlähtöä ole, saattaa lievästi kissa-allerginen henkilö pärjätä sfinxin kanssa tavallista kissaa paremmin.

Luonteeltaan sfinx on seurallinen, vilkas ja kekseliäs kissa. Sfinx-kasvattajia on Suomessa jonkin verran ja pentuja useimmiten saatavilla.

Balineesi (BAL)

Yhdysvalloissa syntyi jo kauan sitten joihinkin siamilaispentueisiin pitempikarvaisia pentuja, joista alettiin 1950-luvulla jalostaa uutta rotua, balineesia.

Ihannebalineesin ulkonäkö vastaakin siamilaista kaikessa muussa paitsi turkin mitassa. Elegantti balineesi on kevytrakenteinen ja sulavalinjainen. Jalat ovat sirot ja korkeat, vartalo pitkä ja putkimainen. Myös hännän tulee olla pitkä. Pää on kiilamainen ja profiiliin tulisi olla mahdollisimman suora. Korvat ovat suuret ja avoimet, muodostaen pään linjojen kanssa kolmion. Balineesin silmät ovat puolestaan mantelinmuotoiset, hieman vinosti sijoittuneet ja kirkkaan siniset.

Turkissa on siamilaisen tapaan naamioväriyty. Kasvot, korvat, kypälät ja häntä ovat tummat, kun taas vartalo on saman sävyinen, mutta hyvin vaalea. Värejä on useita. Perusvärejä ovat ruskea-, sini-, suklaa-, lila-, puna- ja cremenaamio. Naamioissa voi olla myös tabby tai kilpikonnakuviointi. Valkoinen balineesi on geneettisesti naamiollinen kissa. Turkki on puolipitkä, silkkinen ja hyvin vartalonmyötäinen. Se on myös helppohoitoinen.

Kauneinta balineesissa on kuitenkin sen luonne. Se on toisaalta osallistuva, vilkas ja leikkisä, mutta myös rauhallinen, tasapainoinen ja sylissä viihtyvä. Se on kiltti ja helposti käsiteltävä, siis ihanteellinen koko perheen lemmikki.

Itämainen pitkäkarva (OLH)

Itämaisesta pitkäkarvasta käytettiin aiemmin Suomessa nimeä javaneesi. Se tunnetaan myös muilla nimillä; mandarine (Hollanti) ja angora (Englanti). Suomeen ensimmäiset itämaiset pitkäkarvat tulivat syksyllä 1990.

Elegantti itämainen pitkäkarva on kevytrakenteinen ja sulavalinjainen. Jalat ovat sirot ja korkeat, vartalo pitkä ja putkimainen. Myös hännän tulee olla pitkä. Pää on kiilamainen ja profiiliin tulisi olla mahdollisimman suora. Korvat ovat suuret ja avoimet, muodostaen pään linjojen kanssa kolmion.

Itämaisen pitkäkarvan silmien tulee olla mantelin muotoiset ja hieman vinosti sijoittuneet ja väriltään vihreät.

Itämaiselle pitkäkarvalle on hyväksytty pitkälle yli sata eri väriä. Yksiväristen ohella sallittuja ovat myös tabbyt, savut, hopeat, valkolaikut ja kilpikonnat. Turkki on puolipitkä, silkkimäinen ja vartalonmyötäinen sekä erittäin helppo-hoitoinen.

Luonteeltaan itämainen pitkäkarva on vilkas, osallistuva ja seurallinen, sekä tulee toimeen lasten, muiden kissojen ja koirienkin kanssa. Se rakastaa huomiota ja viihtyy sylissä. Sosiaalisen luonteensa takia se on todellinen koko perheen lemmikki.

Itämainen lyhytkarva (OSH)

Muinaisissa siamilaisissa (nyk. Thaimaa) teksteissä kerrotaan sekä yksivärisistä, kuviollisista että naamiollisista kissoista. Siamilaisen rinnalla onkin jo kauan kasvatettu itämaisia lyhytkarvoja, joilla ei ole siamilaiselle tyypillistä naamioväritystä, vaan kissa on joko yksivärinen tai kuviollinen. Ensimmäinen itämainen lyhytkarva tuotiin Suomeen vuonna 1977.

Tyypiltään itämainen lyhytkarva on kuten siamilainen ja tyyppin puolesta rotumääritelmä onkin sama. Vartalo on siro mutta samalla kiinteä ja voimakas. Itämainen lyhytkarva edustaa äärimmäistä eleganssia. Pää on kiillamainen. Korvat ovat suuret, teräväkärkiset ja avoimet muodostaen pään linjojen kanssa kolmion. Profiili on pitkä ja aristokraattinen. Itämaisen lyhytkarvan silmät ovat mantelinmuotoiset, vinot ja loistavan syvän vihreät. Kaula on pitkä ja hoikka. Myös häntä on pitkä ja kapea, kuin piiska. Liikkuessaan itämainen lyhytkarva tuo mieleen pantterin ja paikallaan ollessa se on kuin silmiä hivelevä patsas.

Itämaisen lyhytkarvan turkki on lyhyt, kiiltävä ja vartalonmyötäinen. Hyväksytyjä värejä on yli sata, yleisimpiä musta, suklaa, sekä erilaiset kilpikonna- ja tabbymuunnokset.

Itämainen lyhytkarva kiintyy omistajaansa ja haluaa olla mukana kaikissa perheen toimissa. Rotu on leikkisä, utelias. Itämaisten lyhytkarvojen kasvatusta Suomessa vankalla pohjalla, eikä pentuja yleensä ole vaikea löytää. Näyttelyissä näkee usein kauniita ja menestyneitä rodun edustajia.

Siamilainen (SIA)

Siamilainen on yksi maailman tunnetuimpia kissarotuja. Sen juuret juontavat muinaiseen Siamiin (nyk. Thaimaa). Jo vanhoissa kirjoitukissa ja piirroksissa kuvataan naamiokissaa. Englannissa ja Yhdysvalloissa rodun kasvatus alkoi vuosisadan vaihteessa. Suomessa siamilaisia on ollut jo 1950-luvulta lähtien. Siamilaisen tyyppi on vuosikymmenten kuluessa muuttunut yhä elegantimmaksi.

Siamilainen on veistoksellinen ja elegantti kissa. Sen pää on pitkä, profiili aristokraattinen, vartalo pitkä ja hoikka, jalat sirot ja korkeat. Parhaimmillaan suuret ja avoimet korvat muodostavat päästä kolmion. Silmät ovat mantelin muotoiset, vinot ja syvän siniset. Naamiovärejä ovat ruskea, suklaa, sininen, lila, punainen ja creme sekä näiden kilpikonna ja tabbymuunnokset. Vartalo on vaalea. Valkoinen siamilainen on sinisilmäinen, geneettisesti naamiollinen kissa.

Siamilaista on aina pidetty koiramaisena kissana, joka rakastaa ihmisen seuraa ja haluaa osallistua kaikkeen. Se on puhelias, eloisa ja älykäs kissa.

Siamilaisella on Suomessakin vannoutuneet ihailijansa ja kasvatus on runsasta. Pentuja on yleisemmissä väreissä yleensä helppo löytää.

Seychellien lyhyt- ja pitkäkarva (SYL/SYS)

Seychellien lyhyt- ja pitkäkarvat ovat naamiollisia ja valkolaikkuisia itämaiskategorian kissoja. Englantilainen Pat Turner kasvatti ensimmäiset seychellienkissat 1980-luvulla Scintilla-kissalassa. Kantakissat olivat kaksi valkolaikku persialaista ja kaksi siamilaista, tavoitteena oli yhdistää naamio, valkolaikku ja itämainen tyyppi. Miltei samoihin aikoihin USA:ssa syntyivät ensimmäiset valkolaikkuitämaiset. Siamilaistaustasta johtuen resessiivinen naamiotekijä on koko ajan pysynyt mukana ja aiheuttanut sen, että valkolaikkuitämaisten pentueisiin on syntynyt myös naamiollisia pentuja.

Tyyppi ja hyväksytyt värit ovat samat kuin siamilaisella ja balineesilla, ne ovat veistoksellisia ja elegantteja kissoja. Pää on pitkä, profiili aristokraattinen, vartalo pitkä ja hoikka, jalat sirot ja korkeat. Parhaimmillaan suuret ja avoimet korvat muodostavat päästä kolmion.

Naamiovärejä ovat ruskea, suklaa, sininen, lila, punainen ja creme sekä näiden kilpikonna ja tabby-muunnokset. Vartalo on vaalea. Valkoisen värin määrä merkitään 01 (van), 02 (harlekiini) ja 03 (bicolour). Silmien väri on sininen.

Luonteeltaan seychellienit ovat muiden itämaisten kissojen tapaan osallistuvia, vilkkaita ja seurallisia, jotka kiintyvät omistajiinsa lujasti.

Peterbald (PEB)

Vuonna 2007 sai alustavan hyväksynnän kategoriaan 4 uusi rotu, karvaton Peterbald. Rodun kantapennut iz Murino-kissalassa syntyivät Pietarissa tammikuussa 1994. Pentujen vanhemmat olivat Don Sphynx kolli ja itämainen lyhytkarvanaaras.

Peterbaldien karvattomuuden aste vaihtelee täysin karvattomista yksilöistä flock- ja brush-variaatioihin. Kasvatuksen päämääränä ovat täysin karvattomat yksilöt, joiden iho tuntuu lämpimän kumimaiselta. Peterbald-kasvatuksessa syntyy myös suoraturkkisia pentuja, jotka rekisteröidään ei-hyväksytyiksi lyhytkarvoiksi joilla ei ole näyttelyissä sertioikeutta. Peterbald on elegantti, lihaksikas ja pitkä vartaloinen kissa. Kaikki värit ovat sallittuja ja kissat jakautuvat viiteen väriryhmään.

Peterbaldilla on normaalia nopeampi aineenvaihdunta, josta johtuen sen ruumiinlämpö on tavallista korkeampi. Aineenvaihdunnan nopeudesta johtuen peterbald kuluttaa paljon energiaa, joten niiden ruuantarve on suurempi kuin kissoilla yleensä. Karvattoman kissan hoitorutiineihin kuuluu pesu, jotta iho pysyisi kunnossa. Myös korvien ja kynnenalusten puhdistukseen tulee kiinnittää Peterbaldeilla erityistä huomiota.

Luonteeltaan Peterbaldit ovat muiden itämaisten rotujen tapaan seurallisia, vilkkaita ja uteliaita.

Kotikissa (HCS/HCL)

Kotikissaksi kutsutaan rekisteröimätöntä kissaa. Kotikissa voi olla perinteinen maatiaiskissa, mutta myös monirotuinen kissa. Kotikissan ja rotukissan erottaa se, että rotukissa on rekisteröity ja niiden kasvatus on valvottua ja järjestelmällistä. Rotukissat on jalostettu ulkonaisilta ominaisuuksiltaan muistuttamaan rotumääritelmää. Monet rodut ovat lähtöisin kotikissoista eri puolilta maailmaa.

Lemmikkinä rotukissat ja kotikissat ovat samanarvoisia. Myös kotikissaa hankkiessa pitäisi kiinnittää huomiota pennun käytökseen ja terveydentilaan. Älä ota kissaa liian nuorena, jotta kissa kehittyisi tasapainoiseksi ja terveeksi. Suositeltava luovutusikä kissalla on 12 viikkoa. Kotikissan ja rotukissan hoito ja ruokinta eivät eroa toisistaan. Jos kotikissalla on pitkä ja paksu turkki, se vaatii kampausta ja hoitoa siinä missä persialainenkin. Rokokukset, madotukset ja muu terveydenhoito on myös hoidettava.

Vaikka et olisikaan kiinnostunut rotukissasta, voit silti osallistua kissanäyttelytoimintaan. Kaikissa näyttelyissä on kotikissaluokka, johon voi osallistua mikä tahansa rekisteröimätön kissa, kunhan se on terve, hyväluonteinen ja sillä on tarvittavat rokotukset. Kissan tulee olla vähintään kolmen kuukauden ikäinen. Aikuisen kissan tulee olla kastroidu/steriloitu. Kotikissat kilpailevat näyttelyssä luonteensa ja ulkoisen viehättävyytensä suhteen. Kotikissoille on kaksi kilpailuluokkaa, pitkä- ja lyhytkarvaisille omansa.

Muutamalla rodulla on näyttelyissä ns. noviisiluokka, jonka kautta voidaan rekisteröidä koerekisteriin kissa, jonka vanhemmat eivät ole rekisteröityjä, mutta joka täyttää rodun rotumääritelmän. Noviisiluokan tarkoituksena on mahdollistaa laajempi jalostuspohja sellaisille roduille, jotka vielä vastaavat alueensa alkuperäiskissoja.

Guide för kattköpare

Val av kattras och skötsel

När du överväger att skaffa katt ska du minnas att en katt lever länge, t.o.m. i tjugo år. Du ska ta hand om den under hela dess liv eller vid behov hitta ett nytt gott hem. Om någon i familjen har konstaterats lida av allergi är det vanligtvis bäst att låta bli att skaffa katt för det är svårt att senare avstå från ett kärt husdjur.

När du har bestämt dig för en katt är det dags att välja en ras som passar just dig. Om du bestämmer dig för en raskatt ta reda på hur olika raser skiljer sig från varandra beträffande uppförande och skötsel. Försök hitta en ras som passar just dig. Du kan få information, förutöver ur denna guide, också genom att gå på kattutställning, från raskattföreningar samt av uppfödare. När du köper din katt ska du förvissa dig om att du får en stamtavla. En bra uppfödare är beredd att ge råd också senare efter köpet.

När du väljer din kattunge skall du ta god tid på dig. Köp endast en frisk och tillitsfull unge. Köp aldrig en skygg eller sjuklig unge av medlidande. Vid överlåtelsen skall katten vara minst 12 veckor gammal, annars rubbas dess utveckling. Yngre kattungar än 12 veckor gamla får enligt Kattförbundet inte överlåtas. Om du är intresserad av utställnings- och uppfödningens verksamhet så ska du ta detta i beaktande redan vid valet av kattunge. Om uppfödaren säljer katten endast som husdjur är det vanligtvis onödigt att förvänta sig utställningsframgångar. Kom ihåg att katten alltid främst är ett husdjur och välj en unge som du verkligen tycker om!

De flesta raskattsuppfödarna säljer katten som innekatt vilket betyder att du inte får släppa ut katten utan tillsyn. Du kan rasta katten till exempel i sele eller i en rastgård. En katt som är van vid att vistas inomhus längtar inte speciellt ut vilket gör den väl lämpad som husdjur även i en höghuslägenhet. Om du har balkong måste du komma ihåg att även om katten är mycket smidig, löper den stor risk att falla ner från balkongen. Bästa lösningen är att sätta nät eller glas på balkongen så att katten tryggt kan njuta av utsikten. Om du har valt en långhårig katt så kräver pälsen daglig skötsel. Även en korthårig katt njuter av att bli borstad. För att sköta klorna behöver katten ett klöstråd annars vässar katten klorna på möblerna. Man kan klippa klorna med en klotång som man får köpa från djuraffären. Be uppfödaren eller veterinären visa hur man gör. Kattens sandlåda måste rengöras tillräckligt ofta. Nuförtiden finns det olika sorts kattsand och kattströ att tillgå, så var och en kan välja en sort som passar katten och en själv bäst.

Man kan också uppfostra katten. Katter lär sig vanligtvis vissa spelregler, bara man har tålamod. Till exempel om kattungen brukar bita dig i handen när den leker, är det skäl att fy på den. På det här viset lär sig katten när leken är för våldsamt.

Katten är ett friskt, lättskött och långlivat husdjur om det får tillräckligt skötsel och omvårdnad. Katten har ett förtjusande sätt att visa sin ägare tillgivenhet.

Kattens skötsel

Det är mycket viktigt för kattens hälsa att man låter vaccinera den. Redan som unge ska den få vaccin mot den livshotande kattpesten och vanligtvis också mot kattsnuva. Det s.k. trippelvaccinet innehåller både kattpest – och kattsnuvavaccin. Kattungen vaccineras minst 2 gånger. Vaccinationen skall förnyas varje eller vart annat år enligt veterinärens ordinerings. En katt som vistas ute eller tas med på utlandsresa behöver också rabiesvaccination. I samband med de regelbundna vaccinationerna brukar veterinären också undersöka kattens allmänna hälsa.

Katten bör avmaskas regelbundet, även fastän man inte skulle misstänka maskinfektion. För innekatten räcker vanligtvis avmaskning ett par gånger i året men en utekatt bör avmaskas med några månaders mellanrum. Maskmedel och anvisningar fås från apoteket.

Öronkvalster är vanligt förekommande hos katter. De förorsakar svår klåda och en brun beläggning i öronen. Om du misstänker att katten har öronkvalster, ska du besöka veterinären med katten.

Ett vanligt besvär hos katter är tandsten och tandköttinflammation, som obehandlat kan leda till tandlossning. Symptomen är ofta illaluktande andedräkt och rött tandkött. Veterinären avlägsnar tandsten. Nuförtiden finns specialfoder med vilka man kan förebygga uppkomsten av tandsten.

Om du inte har tänkt använda din katt till avel, så lönar det sig att kastrera/sterilisera den. Katten lider inte av ingreppet. Både kattens och ägarens liv blir lättare då könsdriften inte längre styr kattens liv. Mången vuxen katt får tillbaka sin lekfullhet efter operationen.

Kattens utfodring

Utfodra katten 1-2 ggr per dag, kattungar 3-4 gånger per dag. Lämna inte mat kvar i skålen hela dagen utan ta bort resterna efter ca en halv timme. Torrfoder kan stå till förfogande hela tiden. Friskt vatten bör alltid finnas framme.

Den växande, digivande eller i slutskedet dräktiga katten behöver mera vitaminer, mineraler och energi. Ifall du använder tilläggsvitaminer, var uppmärksam så att du inte överdoserar.

Katten bör äta mångsidigt och fullvärdigt foder. Merparten av fodret bör bestå av kött, som katten behöver vid varje måltid. Inälvor ska man ge till katten högst 1-2 gånger i veckan och fisk högst 2 eller 3 dagar i veckan. Man kan ge mjölkprodukter åt katten, ifall dess mage tål dem men många vuxna katter tål inte mjölk. Ge aldrig rå insjöfisk åt katten på grund av risken för parasiter.

Om katten i huvudsak äter torrfoder, kontrollera att den också dricker tillräckligt. Ta reda på innehållet i fodret, för det varierar mycket mellan olika foder. Nuförtiden kan man köpa högklassigt torrfoder hos veterinären och i specialaffärer. Ge aldrig hundmat åt katten för kattens näringsbehov skiljer sig markant från hundens. Om din katt har konstaterats lida av urinsten skall du följa veterinärens dietråd eftersom dieten har stor betydelse vid uppkomsten av urinstenar.

Vad kostar en raskatt?

Här följer lite information om VAD man betalar för när man köper en raskatt.

Avelshonkatten är ofta försäkrad och man ställer ut henne för att försäkra sig om avelsvärdet. Innan man kan börja föda upp avelskatter måste man gå med i en raskattförening, skaffa sig ett uppfödarnamn samt underteckna en överenskommelse där man förbinder sig att följa reglerna som raskattföreningen har utfärdat för uppfödning. Pappersarbetet kostar förutom tid också pengar. Men allt detta är till nytta för katten och kattägaren.

När honkatten är vid lämplig ålder så gäller det att hitta en lämplig hankatt. Man betalar en betäckningsavgift åt ägaren till hankatten som ungefär är en femtedel av kattungens pris. Innan betäckningen rekommenderas att honan testas för FeLV och FIV samt smittsamma hudsjukdomar. Testerna är dyra men förhindrar spridning av smitta vid betäckningen. Om hanen skall uppsöka honan betalar vanligtvis honkattens ägare resorna.

Under honans dräktighet och förlossning kanske ägaren är tvungen att uppsöka veterinär. När förlossningen närmar sig måste man vara beredd på att dejourera hemma. Ungarna stannar hos uppfödaren tills de är minst 12 veckor gamla. Vanligtvis är ungarna registrerade och vaccinerade vid överlättelsen och allt detta kostar. Uppfödaren har också ansefliga utgifter för foder och kattsand. Alla kattungar kanske inte är reserverade i förväg utan stannar längre hos uppfödaren.

Köparen får:

- en katt med just det temperamentet och utseendet som han eller hon har valt (ifall hon eller han tagit reda på rasens egenskaper)
- en social och rumsren unge
- uppfödarens stöd vid eventuella problem
- en trevlig hobby bland underbara katter

Kattutställningar och uppfödning

Den organiserade raskattuppfödningen och utställningsverksamheten i Finland lyder under den internationella organisationen FIFe. Det finns elva stycken raskattföreningar vars takorganisation är Finska Kattförbundet rf (SRK). De privata kattuppfödarna hör inte direkt till SRK utan till någon raskattförening. För att få delta i utställningar och bedriva uppfödning av raskatter, krävs medlemskap i någon raskattförening. Om utställnings/avelskatten har flera ägare, måste alla höra till föreningen.

Åbo raskattförening (Turun Rotukissayhdistys, TUROK) grundades år 1974. Man behöver inte äga en katt för att bli medlem, det räcker att man är intresserad. Föreningens medlemmar får 4 gånger i året medlemstidningen TUROKATTI. Föreningen ordnar två internationella utställningar i året i Åbotrakten. Tilläggsuppgifter om föreningen och hur man blir medlem får man av sekreteraren; tfn 050 402 4411 eller på Internet, www.turok.fi Man kan bli medlem genom att fylla i blanketten som finns på nätet eller genom att betala medlemsavgiften till föreningens konto 571097-425177. Kom ihåg att uppgive medlemmens namn, adress samt födelseår. År 2007 är medlemsavgiften 20 euro.

Åbo Raskattförening har en kattungeförmedling, via vilken du kan få uppgifter om kattungar som medlemsuppfödare har till salu. Förmedlingen ger också råd i frågor som gäller anskaffning av katt. Du hittar telefonnumret i Åbos telefonkatalog under föreningens namn. På föreningens hemsida hittar du också listor på ungar till salu och medlemsuppfödare för olika raser.

Det ordnas ett tjugotal raskattutställningar i Finland per år. Utställningsverksamheten är en trevlig hobby där man har möjlighet att träffa nya människor och för den intresserade finns många uppgifter när en utställning anordnas. Kattens väl är det viktigaste i hela verksamheten och det viktigaste är inte att vinna utan en rättvis tävling. De flesta katter trivs på utställningar. De har rymliga burar och ägaren har möjlighet att vistas bredvid katten under hela utställningen. Bedömningspersonalen är kunnig och katterna granskas för att hitta eventuella smittsamma sjukdomar innan de får komma in på utställningsområdet. På Kattförbundets hemsidor www.kissaliitto.fi hittar du tilläggsinformation om utställningens gång och hur man går tillväga samt en lista på alla kommande utställningar. Listan publiceras också i tidningen KISSA som publiceras av SRK och som alla medlemmar i TUROK får 5 gånger per år.

Uppfödningen av raskatter regleras av olika regler som lyder under FIFes stadgar. Man strävar till att föda upp friska katter med gott lynne. Kattens värde vid avel beror på hur väl den uppfyller rasstandarderna. Det är en utopi att uppnå en perfekt katt enligt standarderna men uppfödarna försöker komma så nära målet som möjligt. Domarna på utställningarna ger en opartisk bedömning av hur man har lyckats i avelsarbetet.

Det är främst uppfödare som lyder under Finska Kattförbundet som säljer registrerade raskatter. Katter som är registrerade i andra förbund kan inte nödvändigtvis delta i utställningar som ordnas i Finland. Vid köpet av en raskatt får köparen en registerbok/stamtavla och antecknas som kattens ägare med en skild blankett som uppfödaren ombesörjer. En raskatt har alltid en registerbok! Om uppfödaren inte har registrerat kullen, kan köparen inte göra det senare oberoende om båda föräldrarna är raskatter.

Kattraserna delas in i fyra kategorier inom utställnings- och uppfödningens verksamheten. Här under följer en lista på raserna enligt kategorier som FIFE har godkänt. Man använder förkortningar för raserna enligt en s.k. EMS kod som finns inom parentes.

Det utvecklas ständigt nya kattraser i världen men det är en lång och omständlig process innan de blir godkända av raskattsorganisationerna. Om du är intresserad av någon ras som inte finns i den här guiden kan du kanske importera utomlands ifrån.